

ΕΝ ΟΨΕΙ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΠΙΘΕΣΕΩΣ ΤΟΥ ΜΗΔΕΝΙΣΜΟΥ

Τὸ νόημα τοῦ ἀνθρωπιστικοῦ ἀγῶνος

Πρὸ δεκαπέντε ἐτῶν ὁ ἀείμνηστος καθηγητῆς Νικόλαος Λούβαρις περιστοιχιζόμενος ἀπὸ εὐρύτατον ἐπιτελεῖον συνεργατῶν εἶχε προέλθει εἰς τὴν ἀπόφασιν νὰ προβῆ εἰς τὴν ἔκδοσιν περιοδικοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἀνθρωπος» πρὸς καταπολέμησιν τῶν ἀντιανθρωπιστικῶν καὶ μηδενιστικῶν τάσεων, αἵτινες εἶχον τότε ἀπειλήσει τὴν πνευματικὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους ἀκεραιότητα. Δυστυχῶς ὁ τότε ἐπισυμβὰς κλονισμὸς τῆς ὑγείας του δὲν ἐπέτρεψεν εἰς αὐτὸν νὰ προχωρήσῃ εἰς τὴν πραγματοποίησιν τοῦ σχεδίου του. Ἐξέδωκε μόνον τὴν κατωτέρω δημοσιευομένην προγραμματικὴν προκήρυξιν.

Ἐπειδὴ καὶ σήμερον εὐρισκόμεθα πρὸ νέας ἐπιθέσεως τοῦ ἀντιπνευματικοῦ μηδενισμοῦ ἐπιχειρουμένης ὑπὸ τὴν κάλυψιν τῶν γνωστῶν ἐντυπωσιακῶν προσχημάτων τῆς δῆθεν προόδου καὶ συγχρονισμοῦ, ἡ προκήρυξις ἐκείνη ἀποβαίνει καὶ σήμερον λίαν ἐπίκαιρος. Ἐκρίναμεν διὰ τοῦτο σκόπιμον νὰ προβῶμεν εἰς τὴν διὰ τῶν στηλῶν τοῦ «Πλάτωνος» ἀναδημοσίευσίν της.

Ο ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΜΗΔΕΝΙΣΜΟΣ

Ἡ πολιτισμένη ἀνθρωπότης δοκιμάζεται, ὅπως ὅλοι τὸ ἀντιλαμβανόμεθα, ἀπὸ κρίσιν, ἡ ὁποία εἰσῆλθε κατὰ τὰς τελευταίας δεκαετηρίδας εἰς τὸ δεϋτάτον της στάδιον καὶ τῆς ὁποίας τραγικώτερον δὲν ἐγνώρισεν ἴσως ἕως τῶρα ἡ ἱστορία. Τὰ πρῶτα αἷτια τῆς κρίσεως αὐτῆς ἀνεφάνησαν ἀπὸ αἰῶνων καὶ διαρκῶς ἐνισχυόμενα μὲ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου ᾠδήγησαν τέλος εἰς τὸν σημερινὸν μηδενισμόν, ὅπως εἶχον προΐδει καὶ ἄλλοι καὶ ὁ Γκαίτε, ὁ Νίτσε, ὁ Ντοστογιέφσκυ. Δὲν εἶναι δύσκολος ἡ χάραξις τῶν κυρίων γραμμῶν τῆς εἰκόνης, τὴν ὁποίαν ἐμφανίζει ἡ ἐποχὴ μας ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ μηδενισμοῦ αὐτοῦ. Κλονισμὸς τῶν παραδεδομένων, διάσεισις τῶν πνευματικῶν ἀξιῶν, ἀφανισμὸς τοῦ κύρους τῶν ἠθικῶν αἰτημάτων, συναίσθημα ψυχικῆς κενότητος καὶ προσπάθεια πληρώσεώς της διὰ τοῦ κορεσμοῦ τῶν ὑλικῶν ὀρμῶν, ψυχικὴ ἀνεστιότης, ἀνησυχία καὶ ἀγωνιώδης ζήτησις σταθερῶν ἰδανικῶν, τὴν θέσιν τῶν ὁποίων καταλαμβάνουν ἀλληλοδιαδόχως παντοδαπὰ εἶδωλα, ἔλλειψις νοήματος τῆς ὑπάρξεως, ἀπαισιοδοξία καὶ σκεπτικισμὸς, ἀρησις παντὸς ὅ,τι κεῖται ἔξω τῆς περιοχῆς τῶν

αἰσθήσεων, περιφρόνησις τῆς προσωπικότητος, θεοποίησις τῆς μάξης, μηχανοποίησις τοῦ πολιτισμοῦ, ἀνατροπὴ τῆς ἀξιολογικῆς καὶ κοινωνικῆς ἱεραρχίας, ἐκπεσμός τῆς ἠγέτιδος πνευματικῆς τάξεως, ὠφελιμαρχία καὶ σκοπιμότης ὡς ὑψίστη δυνάμις ἀρχὴ τῆς δράσεως καὶ ὡς μέτρον κρίσεως τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ βίου.

Ἐπισημάνσεις εἰς τὴν χάραν μας

Ἡ κρίσις αὐτή, ἡ ὁποία, ὡς εἶναι φανερόν, εἶναι κρίσις κατ' οὐσίαν ἠθικὴ, ἀπορρέουσα ἐκ τῆς ἐσωτερικῆς διασπάσεως τοῦ ἀνθρώπου, ἦτο φυσικὸν ὅτι θὰ ἔφθανε καὶ μέχρι τῆς χάρας μας. Τὸ ἔδαφος ἦτο πρόσφορον καὶ διὰ πολλοὺς ἄλλους λόγους καὶ διότι ἡ μικρασιατικὴ καταστροφὴ εἶχεν ὡς ἐπακολούθημα ὅτι τὸ Ἔθνος ἤρχισε τότε νὰ ἀμφιβάλλῃ περὶ τῆς ἱστορικῆς του ἀποστολῆς καὶ νὰ λησμονῇ τὴν πνευματικὴν του παράδοσιν. Πρὸς ἀποξένωσίν του ἀπὸ αὐτὴν εἶχε καταβληθῆ προσπάθεια ἤδη ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τοῦ αἰῶνος μας μὲ ὕλοκρατικὰ κηρύγματα, μὲ διάδοσιν ἀντιθεϊστικῶν καὶ ἀντιχριστιανικῶν δοξασιῶν, μὲ νατουραλιστικὴν καὶ σχετικοκρατικὴν ὑπονόμωσιν κάθε πίστεως εἰς τὸ ὑπεραισθητόν, μὲ μεταφράσεις ἀνατρεπτικῶν κατὰ προτίμησιν ἔργων, μὲ κλομισμὸν ὅλων ἐκείνων τῶν ἀξιῶν, χωρὶς τὰς ὁποίας ἀφανίζεται ἡ ἔννοια τῆς προσωπικότητος καὶ ὁ σεβασμὸς πρὸς τὸν ἀνθρώπον. Μετὰ τὴν καταστροφὴν ὁμοῦς ἐκείνην ἡ προσπάθεια αὐτὴ ἐνεφανίσθη συστηματικὴ καὶ ὀργανωμένη. Ἀνθρωποὶ ξερριζωμένοι ἀπὸ τὸ πνευματικὸν ἔδαφος, ἐμφοροῦμενοι ἀπὸ ἀσύδοτα φιλοσοφήματα τῆς μόδας, ἐπροθυμοποιήθησαν νὰ ἐκτρέψουν τὴν κλονισμένην ἀπὸ τὴν καταστροφὴν αὐτὴν ψυχὴν τοῦ Ἔθνους πρὸς ἀπατηλοὺς δρόμους. Ἐπιβαλοῦμενοι τὰ ἐντυπωσιακὰ συνθήματα τῆς προόδου, τῆς διαφωτίσεως καὶ τοῦ συγχρονισμοῦ, ἔκαμαν ἔργον τῶν τὴν ἀποσάθρωσιν τῶν θεμελιῶν τοῦ πνευματικοῦ μας πολιτισμοῦ. Καταβασανίζομενοι ἀπὸ ἰσχυρότατον σύμπλεγμα μειονεκτικῆς κατωτερότητος ἐμπρὸς εἰς τὴν περίλαμπρον τοῦ Ἔθνους πνευματικὴν παράδοσιν καὶ τυφλώτεροντες πρὸς τὴν γενναίαν φιλοσοφικὴν καὶ ἐπιστημονικὴν κίνησιν τοῦ αἰῶνος μας, ἡ ὁποία ὠδήγησεν εἰς τὴν μεγάλην τροπὴν τοῦ συγχρόνου πνεύματος, ἔταξαν εἰς τὴν πρώτην σειρὰν τῶν ἐπιδιώξεων τῶν τὴν ἀποξένωσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ ἀπὸ τὸ πνευματικόν του παρελθόν διὰ τῆς μηδενιστικῆς διαφωτίσεως τῆς νεολαίας καὶ τῶν μαζῶν. Ἡ χαρακτηριστικὴ διὰ τὸν νεοελληνικὸν αὐτὸν μηδενισμὸν ἀφοριστικὴ διακήρυξις ἔχει ὡς ἑξῆς : «Τὸ ἑλληνοχριστιανικὸν ἰδεῶδες ἀπέθανε καὶ ὅσοι εἶναι ζωντανοὶ πρέπει νὰ συγχρονισθοῦν». Ὁ δῆθεν συγχρονισμὸς, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνέλαβαν νὰ κοτευθῶνουν τὴν χάραν μας, εἶναι ἐπιστροφὴ εἰς τὴν ὑλιστικὴν διαφώτισιν τῶν μέσων τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, εἰς τὸν μεταφυσικὸν καὶ ἱστορικὸν ὑλισμὸν τῶν χρόνων ἐκείνων, εἰς τὴν σχετικοκρατίαν τοῦ ὑποκειμενισμοῦ καὶ κατ' ἀκολουθίαν εἰς τὴν ἀρνησιν τοῦ κύρους τῶν μεγάλων ἀξιῶν, πὸν χρησιμεύουν ὡς φάροι τῆς ἀνθρωπότητος κατὰ τὴν ἐπίπονον ἄνοδόν της ἀπὸ τῆς ἀνελευθέρως καὶ ζωώδους φύσεως πρὸς τὰ ὕψη τῆς ἐλευθέρως καὶ αὐτονόμου προσωπικότητος εἰς τὴν πνιγηρὰν ῥηχό-

τητα τοῦ θετικισμοῦ, εἰς τὸν χλευασμὸν πάσης μεταφυσικῆς καὶ θρησκευτικῆς πίστεως. Τὸ καταφύγιον μέσα εἰς τὸ ὁποῖον ἐζήτησαν ἀσφάλειαν οἱ κήρυκες αὐτοὶ τῆς ψευδοπροόδου καὶ τοῦ ψευδοσυγχρονισμοῦ ὑπῆρξε κατὰ πρῶτον λόγον ἡ περιοχὴ τῆς τέχνης. Ἐπειδὴ ἡ καλλιτεχνικὴ δημιουργία ἀναστρέφεται μέσα εἰς κόσμον πλασματικόν, εἶδαν εἰς αὐτὴν ἓνα χῶρον, εἰς τὸν ὁποῖον οἰαδήποτε συμπεριφορὰ δὲν ἤμπορεῖ νὰ ἐπισύρῃ κυρώσεις. Ἀσφαλισμένοι μέσα εἰς τὴν ἱερὰν αὐτὴν περιοχὴν ἐχρησιμοποίησαν τὴν τέχνην ὡς ὄργανον, διὰ νὰ κηρύττουν τὸν μηδενισμὸν των, τὸν ὕλιστικὸν νατουραλισμὸν των καὶ τὸ εὐαγγέλιον τῆς πέρας τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ ὑπερανθρωπίας των. Παραλλήλως πρὸς τὴν τέχνην προσέτρεξεν ἡ νεοελληνικὴ αὐτὴ διαφώτισις καὶ πρὸς τὴν ἐπιστήμην πρὸς εὐρύτεραν διάδοσιν τοῦ ἀνατρεπτικοῦ της κηρύγματος, τὸ ὁποῖον παρουσίασεν μὲ ἀνήκουστον αὐθάδειαν ὡς τὴν τελευταίαν δῆθεν λέξιν τῆς συγχρόνου ἐπιστημονικῆς ἐρεύνης. Μὲ κούφια λόγια μᾶς ἐσυνήθισαν εἰς τὸν ὕμνον τῆς «συγχρονισμένης» ἐπιστήμης, τὴν ὁποῖαν διεξεδίκουν μονοπωλιακῶς, καὶ ξένοι πρὸς κάθε πηγαίαν φιλοσοφικὴν μόρφωσιν προσεκκολλήθησαν εἰς πᾶσαν ἀναπόδεικτον ἐπιστημονικὴν ὑπόθεσιν καὶ πᾶσαν αὐθαίρετον φιλοσοφικὴν κοσμοθεωρίαν. Μόνον κριτήριον εἶχαν τὴν χρησιμότητά των διὰ τὸ ἀνατρεπτικὸν των ἔργον.

Σκοπὸς τοῦ Περιοδικοῦ «Ἀνθρωπος»

Τὸ περιοδικὸν «Ἀνθρωπος» φιλοδοξεῖ νὰ ἀντιδρᾷ ἐναντίον τῆς ἠχηρῆς αὐτῆς καὶ ἐπικινδύνου διαφώτισεως, πού ἀπειλεῖ τὴν ὑπόστασιν τοῦ ἑλληνοχριστιανικοῦ πνεύματος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου στηρίζεται ὁ πολιτισμὸς τῆς ἀνθρωπότητος, ἐναντίον τοῦ μεταφυσικοῦ καὶ ἱστορικοῦ ὕλισμοῦ, πού ὕψωσε εἰς σημαίαν του, ἐναντίον τοῦ μηδενισμοῦ τῶν ἀξιῶν, τὸν ὁποῖον ἐκήρυξε, ἐναντίον τοῦ ἀντιμεταφυσικοῦ καὶ ἀντιθρησκευτικοῦ θετικισμοῦ ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐστηρίχθη. Θὰ ἐργασθῇ διὰ νὰ ἀποκαλύψῃ μὲ τὸ φῶς τῆς συγχρόνου ἐπιστήμης τὴν ἀπάτην τῆς ψευδοπροοδευτικῆς καὶ ψευδοσυγχρονισμένης ἐκμεταλλεύσεως εἰς ὅλας τὰς περιοχὰς τοῦ πνευματικοῦ μας βίου. Μὲ τὸ φῶς αὐτό, πού ἀκτινοβολεῖται ἀπὸ τὸ πνεῦμα, θὰ ἐπιδιώξῃ νὰ ἐξουδετερώσῃ τὴν σκοτεινότητα πού εὐνοεῖ τὴν ἐπιβίωσιν τῶν σκιῶν. Δι' αὐτοῦ τέλος θὰ προσπαθῆσῃ νὰ ἀσφάλισῃ τοὺς δρόμους πού θὰ κάμουν ἄμεσον τὴν πλησίασίν μας πρὸς τὴν ἀθάνατον οὐσίαν τοῦ ἑλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον θὰ ἀποβλέψῃ εἰς τὴν μύησιν τοῦ ἀναγνώστου εἰς τὴν ὕψην καὶ τὸ νόημα τῶν φαινομένων τοῦ ἀνθρωπίνου πνευματικοῦ βίου, εἰς τὴν οὐσίαν καὶ τὴν αὐτονομίαν, εἰς τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν ὀργανικὴν των ἐνότητα, εἰς τὴν σημασίαν των διὰ τὸν ψυχικὸν βίον τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴν τελείωσιν τῆς προσωπικότητος. Ἡ προσοχὴ του θὰ στραφῇ ἰσομερῶς πρὸς ὅλα τὰ πεδία καὶ πρὸς ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις τοῦ ὕλικου καὶ τοῦ πνευματικοῦ πολιτισμοῦ καί, ὡς εἶναι εὐνόητον, καὶ τὸν ἀνθρώπον, τοῦ ὁποίου δημιουργία εἶναι ὁ πολιτισμὸς καὶ τοῦ ὁποίου τὸ στήθος ἐγκλείει ὀλόκληρον σύμπαν. Κατὰ τὸν τρόπον αὐτὸν θὰ ἀναπτύσσονται διὰ τῶν στηλῶν του ὅλα τὰ φαινόμενα καὶ ὅλα τὰ προβλήματα τόσον τοῦ ὑποκειμενικοῦ ὅσον καὶ τοῦ ἀντικειμενικοῦ πνεύματος, ἀπὸ τῶν

γενικωτάτων μέχρι τῶν ἐντελῶς εἰδικῶν. Αἱ πραγματεῖαι λοιπὸν τοῦ περιοδικοῦ μας θὰ ἀναφέρονται εἰς τὴν ψυχολογίαν καὶ τὴν ἠθικὴν, τὴν μεταφυσικὴν καὶ τὴν κοσμοθεωρίαν, τὴν γνωσιολογίαν καὶ τὴν ἐπιστημολογίαν, τὴν μεθοδολογίαν τῶν φυσικῶν καὶ τῶν πνευματικῶν ἐπιστημῶν, εἰς τὴν τέχνην καὶ τὴν θρησκείαν, εἰς τὴν κοινωνίαν καὶ τὴν πολιτείαν, εἰς τὴν ἀξιολογίαν καὶ τὴν παιδαγωγίαν, εἰς τὴν οἰκονομίαν καὶ τὴν τεχνικὴν, εἰς τὸν πολιτισμὸν καθ' ὅλου καὶ τὰς προϋποθέσεις του, εἰς τὸν ἄνθρωπον ὡς ψυχικὸν καὶ πνευματικὸν φαινόμενον, εἰς τὴν δημιουργικὴν προσωπικότητα καὶ τὰ ἐπιτεύγματά της. Θὰ παρέχῃ εἰκόνα τῆς παγκοσμίου πνευματικῆς κινήσεως, θὰ λαμβάνῃ θέσιν ἔναντι τῶν φαινομένων τῶν χρόνον μας, θὰ ἀσκῇ ἀντικειμενικὴν κριτικὴν ἐφ' ὅλων τῶν ἐκδηλώσεων τοῦ συγχρόνου πνευματικοῦ βίου τῆς χώρας μας. Πρὸ πάντων θὰ προσπαθῆσῃ νὰ κάμῃ συνειδητὴν εἰς τοὺς ἀναγνώστας του τὴν οὐσίαν καὶ τὴν ἀνυπολόγιστον σημασίαν τῆς πνευματικῆς δημιουργίας τῆς Ἑλλάδος διὰ τὸν πανανθρώπινον πολιτισμὸν, διὰ τὴν κοσμοθεωρίαν καὶ τὴν φιλοσοφίαν, διὰ τὴν τέχνην καὶ τὴν ἐπιστήμην, ὡς καὶ τὴν σημασίαν τοῦ χριστιανισμοῦ, τὸ πνεῦμα τοῦ ὁποίου θὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ ἐρμηνεύσῃ παντοιοτρόπως, διὰ τὸν ἀνθρωπισμὸν καὶ τὴν συγκρότησιν τῆς ἀνθρωπίνης προσωπικότητος. Πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ τούτου θὰ στραφῶμεν καὶ πρὸς πᾶσαν ῥωμαλέαν καὶ εὐρωστον ἐκδήλωσιν τοῦ συγχρόνου πανανθρώπινου πνευματικοῦ πολιτισμοῦ. Ὁ πολιτισμὸς οὗτος εἶναι εἰς τὴν θεμελιώσιν του ἑλληνοχριστιανικός. Τὰ ἐπιτεύγματά του ἀποτελοῦν τὴν πλουσίαν καρποφορίαν τῆς πρώτης καταβολῆς ποῦ ἔγινεν ἀπὸ τοὺς Ἑλληνας. Ἄνετος λοιπὸν θὰ εἶναι ἡ κίνησίς μας μέσα εἰς τὰ πλαίσια τῆς ἐπιστημονικῆς, καλλιτεχνικῆς καὶ πολιτιστικῆς καθόλου δημιουργίας τῶν νεωτέρων καιρῶν, διότι μᾶς εἶναι κατὰ βᾶθος γνώριμος ἡ πρώτη των ἀφετηρία. Ἄλλ' ἡ πίστις μας καὶ ἡ προσήλωσίς μας εἰς τὴν οὐσίαν τῆς πνευματικῆς μας παραδόσεως θὰ ἀποτελέσῃ τὸ κριτήριον τῆς ἐπιλογῆς καὶ τῶν προτιμήσεών μας ὅσον ἀφορᾷ τὴν σχέσιν μας μετὰ τοῦ πανανθρώπινου πολιτισμοῦ τὰ πνευματικὰ δημιουργήματα. Ἡ ἀπομόνωσίς μας ἀπὸ τὸ παγκόσμιον πολιτιστικὸν κύκλωμα, ἀπὸ κάθε τι τὸ ὑγιές, ποῦ ζῆ καὶ δρᾷ σήμερον εἰς οἰανδήποτε περιοχὴν τοῦ πολιτισμένου κόσμου, θὰ ἰσοδυναμῇ πρὸς πνευματικὴν στείρωσιν, ὅπως ἐξ ἄλλου, ἡ λησμοσύνη τῆς ἰδικῆς μας ἐθνικῆς ἰδιοτυπίας θὰ ἐσήμαιεν ὀλοκληρωτικὸν τοῦ ἑαυτοῦ μας μηδενισμόν.

Δι' ὅλων τούτων πιστεύει ἡ ὁμὰς τῶν ἐκδοτῶν καὶ συνεργατῶν τοῦ περιοδικοῦ «Ἀνθρωπος» ὅτι θὰ συμβάλῃ ἀφ' ἑνὸς εἰς τὴν διεϊσδυσιν τῶν ἀναγνωστῶν του εἰς τὴν οὐσίαν καὶ τὸ νόημα, τὴν νομοτέλειαν καὶ τὴν αὐτονομίαν τοῦ πνεύματος, τοῦ ὁποίου τὰ ποικίλα ἐπιτεύγματα θὰ ἐρμηνεύῃ πολυμερῶς καὶ πολυτρόπως, καὶ ἀφ' ἑτέρου εἰς τὴν ὀλοκλήρωσιν τῆς ἀνθρωπιστικῆς μορφώσεώς των. Ὅπως ἰδιαιτέρως θὰ στρέψῃ μετὰ ἀγάπην τὴν προσοχὴν της πρὸς τὴν νεολαίαν, ἡ ὁποία ζητεῖ πάλιν σήμερον νέους δρόμους, ἀλλ' ὅμως χωρὶς ὑπευθύνους ὁδηγοὺς καὶ χωρὶς προσανατολισμὸν σύμφωνον πρὸς τὰ πράγματα. Ἐξ ἄλλου διὰ τῆς καταδείξεως τῆς ὄργανικῆς σχέσεως, ἡ ὁποία ὑφίσταται μεταξὺ τῶν διαφόρων φαινομένων καὶ ἐκδηλώσεων τοῦ πνευματικοῦ βίου, μεταξὺ τέχνης, θρησκείας, ἐπιστήμης, φιλοσοφίας κλπ., καὶ διὰ τῆς ἀναδείξεως τοῦ ἐνιαίου ὀλοκληρωτικοῦ νοήματος τοῦ

άνθρωπίνου πολιτισμοῦ, θὰ δημιουργήσῃ τὴν συνείδησιν τῆς ἐνότητός του, θὰ ἐνισχύσῃ τὴν ἐντύπωσιν ὅτι πρόκειται περὶ ὀργανικῶς διηρθρωμένου ὄλου καὶ θὰ συντελέσῃ οὕτω εἰς τὸν περιορισμὸν τῆς ψυχικῆς καὶ πνευματικῆς στενότητος, τὴν ὁποίαν συνεπάγεται ἡ εἰδίκευσις καὶ ὁ καταμερισμὸς, ἡ μεταξὺ φύσεως καὶ πνεύματος, φυσικῶν καὶ πνευματικῶν ἐπιστημῶν διαχώρισσις, ὡς καὶ εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἐσωτερικῆς ἁρμονίας τοῦ αὐτοῦ διὰ τῆς ἐντάξεως αὐτοῦ εἰς τὸ ἐνιαῖον νόημα τοῦ ἀντικειμενικοῦ πολιτισμοῦ.

Δημιουργία ἀντιδράσεως

Τὸ περιοδικὸν «Ἄνθρωπος» θὰ καταβάλλῃ πᾶσαν προσπάθειαν ὅπως δημιουργήσῃ διὰ τῆς ἐπιδιώξεως τῶν ἀνωτέρω μνημονευθέντων σκοπῶν καὶ εἰς τὴν χώραν μας τὴν ἀντίδρασιν ἐκείνην κατὰ τῆς συγχρόνου κρίσεως, ἡ ὁποία παρατηρεῖται εἰς ὅλας τὰς ἐλευθέρως χώρας καὶ ἡ ὁποία στρέφεται κατὰ τῆς ψυχικῆς διασπάσεως, κατὰ τῆς μηχανοποιήσεως τῆς ζωῆς, κατὰ τοῦ ἀφανισμοῦ τοῦ ἐνδομύχου κόσμου τοῦ ἀνθρώπου, κατὰ τοῦ ἐκμηδενισμοῦ τῆς προσωπικότητος, κατὰ τοῦ φυλλορροήματος τῶν περὺγων πού ὑψώνουν τοὺς ἀνθρώπους μέχρι τῆς σφαίρας τῶν αἰωνίων ἰδανικῶν. Διότι εἶναι πράγματι ἀληθὲς ὅτι οἱ πολιτισμένοι λαοὶ ἀντιδρῶν πανταχοῦ τελεσφόρως κατὰ τῆς ἀφορήτου καταστάσεως, τὴν ὁποίαν ἐδημιούργησεν ἡ μηδενιστικὴ διαφώτισις, ἡ ἀπομάκρυνσις ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τῆς ἰδεαλιστικῆς φιλοσοφίας, ἡ ὑπέρβασις τῶν ὁρίων ἐντὸς τῶν ὁποίων κινεῖται ἡ ἐπιστήμη, ὁ κλονισμὸς τῆς θρησκευτικῆς καὶ τῆς μεταφυσικῆς καθόλου πίστεως. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἐπιστρέφει πάλιν τὸ παρὸν εἰς τὸν ἄνθρωπον, εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν καὶ προσπαθεῖ νὰ ἀποκαταστήσῃ ἐντὸς αὐτῆς τὴν διαταραχθεῖσαν ἀξιολογικὴν ἱεραρχίαν, νὰ πλουτίσῃ ἐκ νέου αὐτὴν διὰ τῆς ἐπαφῆς πρὸς ὅ,τι ὑψηλὸν καὶ εὐγενὲς ἐδημιούργησεν ἡ ἱστορία καὶ νὰ καθοδηγήσῃ αὐτὴν ὅπως ἐρμηνεύῃ καὶ ἀφομοιώσῃ τὸ νόημα τῶν μεγάλων ἐπιτευγμάτων, τὰ ὁποῖα ἀνεφάνησαν εἰς τὴν περιοχὴν τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς φιλοσοφίας, τῆς τέχνης καὶ τῆς θρησκείας. Διότι εἶναι γνωστὸν ὅτι δημιουργία ἀνθρώπων, «ἐνανθρώπησις» εἶναι πανταχοῦ καὶ πάντοτε δυνατὴ μόνον διὰ τοῦ πνεύματος, πού ὀμιλεῖ εἰς τὴν ψυχὴν ἀπὸ τὰς ποικίλας μορφὰς τοῦ ἀνθρωπίνου πολιτισμοῦ.

Ἐξ ὅσων μέχρι τοῦδε εἴπομεν γίνονται φανεροὶ οἱ λόγοι, οἱ ὁποῖοι ἐκίνησαν ἡμᾶς εἰς τὴν ἔκδοσιν τοῦ περιοδικοῦ «Ἄνθρωπος», οἱ σκοποὶ τοὺς ὁποίους ἐπιδιώκει καὶ αἱ γενικαὶ γραμμαὶ πού θὰ ἀκολουθήσῃ. Κανενὸς φαινομένου τοῦ ἀνθρωπίνου πολιτισμοῦ καὶ κανενὸς ἐπικαίρου προβλήματος ἡ πραγματεία δὲν θὰ λείπῃ ἀπὸ τὰς στήλας του. Εἰς γλώσσαν ἀπλὴν καὶ μὲ εὐρείαν ἀνάλυσιν τῶν ἐννοιῶν θὰ παρέχῃ εἰς τὸν ἀναγνώστην σαφῆ γνῶσιν τῆς κινήσεως τοῦ πνεύματος εἰς ὅλας τὰς περιοχὰς του καὶ εἰς ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις του. Κατὰ τὸν τρόπον αὐτὸν πιστεύουν ἐκδόται καὶ συνεργάται ὅτι θὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν χαλαρωθεῖσαν ἐπαφὴν τῆς ἑλληνικῆς ψυχῆς πρὸς τὸ πνεῦμα, πού ἀπευθύνεται πρὸς ἡμᾶς μὲ ποικίλας γλώσσας ἀπὸ τὰ αἰώνια ἐπιτεύγματα τοῦ ἀνθρωπίνου πολιτισμοῦ, πρὸ πάντων ἀπὸ τὰ συστήματα τῆς φιλοσοφίας, ἀπὸ τὰς μορφὰς τῆς τέχνης εἰς ὅλας

της τὰς ἐκδηλώσεις, ἀπὸ τὸν συμβολικὸν κόσμον τῆς θρησκείας. Μόνον διὰ τῆς ἐποφῆς αὐτῆς, διὰ τῆς ἐμβαθύνσεως εἰς τὸ νόημα τῶν πνευματικῶν φαινομένων προσλαμβάνομεν μορφὴν, ἀποκτιῶμεν συνείδησιν τοῦ ἑαυτοῦ μας καὶ γινόμεθα ἄνθρωποι, ἁρμονικὸν ὄσον καὶ πολυμερὲς ὄλον, προσωπικότητες. Ἡ ἀποξένωσις ἀπὸ τὸ πνεῦμα, ἀπὸ τὰς αἰωνίας ἀξίας του, τὰς ὁποίας ἀπεκάλυψεν ἡ Ἑλλάς καὶ καθηγίασεν ὁ χριστιανισμός, ὠδήγησε τὸ παρὸν εἰς ψυχικὸν μαρασμὸν καὶ ἠθικὴν παρακμὴν, πὺν ἀπειλεῖ ὡς μηδενισμὸς νὰ ἐπαναφέρῃ τὸν ἄνθρωπον εἰς πρωτόγονον κατάστασιν. Ὅλοι οἱ πολιτισμένοι λαοὶ ἐπιστρέφουν σήμερον εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ ἑλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ καὶ ἀντιδροῦν μὲ πείσμονα πίστιν ἐναντίον τῶν μηδενιστικῶν δυνάμεων τῆς ἀρνήσεως καὶ τῆς ἐκβαρβαρώσεως. Τὴν δημιουργίαν τοιαύτης ἀντιδράσεως καὶ εἰς τὴν χώραν μας ἐπιδιώκει, ὡς εἴπομεν, τὸ περιοδικὸν «Ἀνθρωπος». Εὐτυχῶς τὰ γεγονότα τῆς τελευταίας δεκαετίας ἐδημιούργησαν διὰ τὸ ἑλληνικὸν Ἔθνος τὴν ἀπαρχὴν μιᾶς νέας ἐποχῆς. Ἡ μεγάλη ἐποποιία τοῦ πολέμου καὶ τῆς καθολικῆς ἐκ μέρους ὀλοκλήρου τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ ἀντιμετωπίσεως τῆς βαρβαρικῆς ἐπιδρομῆς, ἔδειξεν ὅτι ἡ ἑλληνικὴ ἀρετὴ δὲν εἶναι μόνον ἱστορικὸς θρύλος, ἀλλὰ ζῶσα πραγματικότητα, πὺν ἀσκεῖ ἐπίδρασιν διὰ τὴν διαμόρφωσιν τῆς πανανθρωπίνης ἱστορίας. Οἱ ἥρωϊκοὶ ἀγῶνες τοῦ Λαοῦ μας διεξήχθησαν κατὰ τὴν δεκαετίαν αὐτὴν σύμφωνα πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς ἱστορικῆς καὶ πολιτιστικῆς του παραδόσεως καὶ ἐστερέωσαν ἀσφαλεῖς προϋποθέσεις διὰ μίαν νέαν δημιουργικὴν ἐξόρμησιν καὶ ἀναγέννησιν. Τὸ Ἔθνος ξαναγυρίζει εἰς τὴν παράδοσιν του καὶ ἐγκαταλείπει τὸν δρόμον, πρὸς τὸν ὁποῖον τὸ εἶχεν ἐκτρέψει ἡ τραγικὴ καταστροφὴ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ ἐπάνω εἰς τὸν ὁποῖον ἠθέλησαν νὰ τὸ συγκρατήσουν οἱ πρωτοπόροι ἐκείνοι τῆς δῆθεν προόδου καὶ τοῦ δῆθεν συγχρονισμοῦ. Ἡ ἐπιστροφή αὐτὴ ἀποτελεῖ εὐνοϊκὴν προϋπόθεσιν διὰ τὴν προσπάθειάν μας. Ἄλλ' ἡ ἐπιτυχία τοῦ ἐθνικοῦ καὶ ἀνθρωπιστικοῦ μας σκοποῦ ἐξαρτᾶται κατὰ μέγιστον μέρος ἐκ τῆς συναρωγῆς ὄλων ἐκείνων, ὅσοι ἐπιθυμοῦν μαζί μας τὴν προφύλαξιν τοῦ Λαοῦ μας καὶ πρὸ παντὸς τῆς νεολαίας μας ἀπὸ τὸ μίσημα τοῦ μηδενισμοῦ. Ὁ καλύτερος τρόπος συνεργασίας ὄλων μας πρὸς πραγματοποίησιν τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος ἔχει τὸν χαρακτῆρα ἐπιτακτικῆς ὑποχρέσεως πρὸς τὸ Ἔθνος καὶ τὸν πολιτισμόν, εἶναι ἡ προσπάθεια πρὸς διάδοσιν τοῦ περιοδικοῦ «Ἀνθρωπος» εἰς ὅσον τὸ δυνατόν εὐρύτερους κύκλους.